

Vilja råber og smider læsebogen ind i den nærmeste væg.
Bogen laver et mærke, men det er Vilja ligeglad med.
Hun hamrer sine knyttede hænder ind i væggen.
Råber endnu højere:
“Din møgbog! Dumme, dumme læsebog!”
Så farer hun ud ad døren, griber fat i sit løbehjul
og suser ned ad stien. Ned mod søen.
Det er morfar, der har givet hende løbehjulet.
“Du må aldrig køre ned ad stien på det,” har han sagt.
Men i dag er Vilja ligeglad. I dag er hun ligeglad med alt.
I dag er hun bare vred. I dag er hun fortvivlet.
I dag råber og vræler hun.
Nu gør hun præcis, hvad hun selv vil.
For fuld fart suser hun nedad – og når lige akkurat
uden om dem, der er ude at gå tur.
Dér er den lille sø. Den hvidmalede båd ligger fortøjet
på den anden side af badestranden.
Nu springer Vilja ned i båden.
Hun opfører sig som en lille vild. Løsner fortøjningen,
tager fat i årerne og ror, så vandet skummer om boven.

Efterårsdagen er varm,
og solen glider dovent over bakkekammen.
Et stykke borte drager mørke skyer forbi solen.
Vilja ror over mod den lille ø.
Båden støder mod land.
Hun springer i land og fortøjer båden
og synker sammen under det store træ.
Hendes øjne er trætte, og kroppen dirrer.
Så kommer tårene. En trist, hikstende gråd.
Hendes mave hopper som en ballon på vandet.

Snart stilner gråden af. Vilja vender sig om på siden.
Trækker benene op under sig. Og snart falder hun i søvn.
Ked af det og skidt tilpas og vred. Dødtræt og udmattet.
Efter et stykke tid vågner hun brat.

Tordenbraget ruller hen over himmelen.
Også himmeltroldene er vrede i dag.
Gnistrende lyn skærer gennem luften.

Kort efter siler regnen ned.
Vilja sætter sig tæt op ad træstammen.

Pludselig står Jens der. Viljas bedste ven.
“Jeg så dig styrte af sted ned ad stien på løbehjulet.
Du er skør, Vilja.” siger han.
“Du var som lyn og torden! Er du sur? Eller er du gal?”
Jens lægger sig på knæene og ser Vilja lige ind i øjnene.
Det gør ikke noget, at han bliver våd.
Det gør ikke noget, det stadig tordner.
Bragene er langt væk nu.

Et stykke tid er der en tung tavshed mellem Vilja og Jens.
Man hører bare lyden af bølger, der skvulper mod øen.
“Er det læsebogen? Nu igen?”
Vilja nikker. Hun river græs op af den våde bakke.
“Hvorfor bliver du hele tiden ved med den læsebog?”
spørger Jens.
“Skolen begynder i morgen,” svarer Vilja.

Jens sætter sig op ad stammen sammen med Vilja.

“Men ingen skal vel læse højt på første skoledag?” siger han.

“Forstår du da ingenting?” Vilja gubber ryggen mod stammen. “Forstår du overhovedet ingenting?”

I morgen får vi en ny lærer. I morgen går vi i tredje klasse.

Og hvad gør jeg? Jeg stammer som en – som en – som en stammer!” spyttter hun ud.

“Ville du glæde dig til at få en ny lærer, som hurtigt finder ud af, at du ikke kan læse? Ville du så ikke også øve dig?”

“Jo, måske,” svarer Jens. Han kaster en sten i vandet.

“Jeg læser og læser og læser,” sukker Vilja. “Jeg får ondt i maven og hovedet.” Hun er lige ved at græde igen.

“Hvad skal jeg gøre, hvis jeg aldrig får lært at læse?”

Hvad for et arbejde kan jeg få, når jeg bliver stor?

Sælge blåbær på torvet måske?”

Jens sukker og ser med sammenknebne øjne ud over søen.

Vilja kan og vil så meget.

Det er uretfærdigt, at hun altid må slide i det med den dumme læsning.